

TURNAJ V RADOTÍNĚ, ANEB JAK JSEM ZDOLAL ELBRUS.

Očima Pepy Procházky.

Na tréninku petanque v Řepíku, (tak nazýváme familiérně naše nádherné hřiště, v areálu řepského Centra Sociálních a Zdravotnických Služeb), kde se mezi sebou utkáváme ve dvojicích či trojicích, v nejrůznějších sestavách, v tréninkových zápasech v petanque. Hrát mezi sebou je výborná příprava na nejrůznější soupeře i turnaje po celé Praze. Herně i lidsky se dobře známe, jsme v herní pohodě, nemáme žádné nervy a v našem domácím prostředí hrajeme uvolněně. Na turnajích to taková psychická a herní pohoda již není. Naši soupeři také chtějí vyhrávat. Většinou čestně. Ale někteří si nejdou jenom zahrát. Mají v repertoáru i jiné prostředky, kterými vás dovedou nesportovně vytočit a hlavně herně rozhodit. Dobrý hráč petanque, musí být i na takové věci psychicky připraven a souseděn. Hlavně na své hody. Nesmí přemýšlet o tom, co ošklivého od soupeře zrovna slyšel a proč. Nejlepší odpovědí, kterou znám, je nerozčilit se, zachovat klídek a házet výborné hody. To naopak rozhodí soupeře.

Když jsme dostali pozvání do Radotína na turnaj trojic, nebylo co řešit. Objednal jsem na dispečinku Handicap – Transportu dodávku pro sebe a dalších sedm lidí. Vyráželi jsme tradičně od restaurace od Naftáře, netradičně v pravé poledne. V Radotíně jsme byli hladce za slabou půlhodinku. Chvilku jsme hledali, kde hřiště na petanque mají. Objevili jsme je za pískovými hřišťmi na plážový Beach volejbal, na vyvýšeném kopečku, zvaném Elbrus.

Ten Elbrus jsem musel nejdříve dobýt. Šerpové, ani zdatní chlapi nikde v pěkné restauraci plné lidiček a dětiček, hodinu před začátkem turnaje nebyli. Dvě naše seniorské „zvědkyně“, šly prozkoumat nejlepší cestu. A našly ji. Po sto metrech jízdy v hrbolaté trávě jsem se dostal na úpatí Elbrusu. Chvilku jsem počkal, než k nám došli dva statní „Jurově,“ kteří mě na Elbrus vytlačili. A ejhle. Uviděl jsem nejen já, ale i další členi naší výpravy, dvě nádherná hřiště na petanque, těsně vedle sebe, celkem s osmi dráhami, jako v Únětickém království. I tam bylo velmi pěkné posezení, pod krásnými vzrostlými stromy. V parné červencové neděli, byl každý stín k nezaplacení.

Eva Hladíková přihlásila do soutěže obě naše seniorská družstva. Družstvo KSŘ A, hrálo v sestavě Olinka Svatošová, Jaruška Vohradská a Maruška Novotná. Za Běčko KSŘ hráli, Evička Hladíková, Bobina Kolaříková a Pepa Procházka. Sedmou členkou naší výpravy byla Ludmilka Hlídková. Když pořadatel sháněl jednoho hráče či hráčku pro jedno dvoučlenné družstvo, skočili po Ludmilce „Bosé nohy“. Pořadatelé dokonce upekli i výbornou bublaninu s třešněmi, kterou rozdávali všem účastníkům z velkého plata, k ochutnání. Málokdo odolal. Protože se do soutěže přihlásil lichý počet 13 družstev, pořadatel netradičně vylosoval tři družstva, která první kolo hrát nebudou, ale budou mít výhru a k ní prémii +13 bodů.

Štěstí a smůla si sedla na KSŘ A. Štěstí měly v tom, že mají bez boje výhru a smůla byla taková, že si jeden zápas nezahrají. Šlo nám v Radotíně hlavně o to, zahrát si s jinými soupeři a herně se psychicky i fyzicky otkávat.

Béčko dostalo za soupeře mladé „Ohnivě koule“. Byla to, jak jsme brzy na vlastní kůži zjistili, sehraná rodinná sestava otce Radka a syna Honzika, kterou doplňovala nahazovačka, dcera Majka. Do stavu 4:4 to byl boj po jednom, či dvou bodech pro nás i soupeře. Pak jsme soupeři utekli na vedení 7:4. Naše výhry byli dílem celé naší trojice, kdy se vždy dvěma našim prvním hráčům, povedli výborné hody. A na nich se dva první hráči soupeře vyházeli. Pak nastal zlom, kdy se nikomu z naší trojice o pár centimetrů nepovedl výborný hod a vyházeli jsme se. Soupeř výhrami 4:0, 3:0 a 1:0 otočil jejich nepříznivý výsledek na 7: 12. Pak jsme dvěma výhrami 2:0 a 1:0 po seniorsku a řepsku, zabojovali, a doslova na pár minut, utekli hrobníkovi z lopaty. Snížili jsme náskok soupeře na 10:12. Všechna ostatní utkání okolo nás, již byla dohrána a my jsme pořád ještě bojovaly, o co nejlepší výsledek. Potřetí jsme naši porážku již neodvrátili a soupeř po hodině boje získal vítězný 13 bod. Po utkání oba, podstatně mladší kluci přiznali, že jsme je potrápili daleko více, než čekali. Když utkání zhodnotím spravedlivě, tak lepší byli jen ve střelbě. Ta se musí nejen trénovat a umět, ale musí se hráčům dostat do krve. Nejlépe se střelba dařila Bobině. Už na tom v tréninku pracujeme a na srpen máme objednaného do Řepíku, letošního krále UBU XVI. Střelce jako víno, Pavla Palase z Únětického království.

Po našem dohrání prvního kola, se rozlosovalo ihned druhé kolo. Naše Áčko nastoupilo proti silným „Bosým nohám“ a vedlo 3:0. V tom momentě se spustila průtrž mračen a turnaj byl předčasně ukončen.

Dá se říci, že naše Áčko se stalo imaginárním vítězem celého turnaje, protože mělo výhru bez boje 13:0 a dalších 3:0 z druhého kola.

Hráči Béčka ani druhé utkání nezačaly a prchaly jsme se všichni schovat do malého přístřešku u místní letní restaurace, kde se již mačkalo před deštěm asi čtyřicet lidiček a hlavně dětiček. Z krásného a teplého dne najednou byla zima a nepříjemné chladno, které umocňovalo naše mokré oblečení. Když jeden sympatický pořadatel oznámil, že má něco na zahřátí a kdo si dá ruma? Nesměle se zvedlo po jeho druhém dotazu jen několik rukou. Když ale další „zmrzlíci“ viděli ne rum, ale plnou lahev „sedmičky“ kapitána Morgana a parádní asi dvacítku plastových mini frťánek, tak málokdo odolal. Ten kapitán Morgen opravdu předpisově psal a hlavně každého na pár minut pěkně zahřál. Za hodinku průtrž ustala a do auta, které pro nás za hodinku přijelo, jsme již nastupovali bez deštníků.

Cestou domů, jsme se ještě v Radotíně zastavili u prodejce meruněk, kde stálo jedno „kilčo“ jen „pajsku.“ Nekupte meruňky, když jinde stojí 2x tolik.

Než jsme odjeli, dozvěděli jsme se, že se bude konat turnaj znovu, v náhradním termínu, který nám bude včas oznámen. Již se těším na další výstup na Elbrus. Málokterý horolezec, ten pravý Elbrus, zdolá během léta 2x, jako já ten Radotínský.

TURNAJ V RADOTÍNĚ JEŠTĚ JEDNOU, Viděno LUDMILKOU HLÍDKOVOU.

Ti dva mladí muži, s kterými jsem hrála v družstvu, se jmenovali Kohouti. Jeden z nich, ten, který perfektně žongloval se třemi petanguovými koulemi, byl Ondra. Ten starší byl Petr. Oba hráli bosí a tak jsme se jmenovali, „Bosé nohy č. 13“. Já jsem se k zutí obuvi přemluvit nenechala, i když jsem hrála v pantoflích. Kohouti nebyli z Galie - Francie, ale byli z Řeporyj. Je to od Řep kousek, tak jsem je k nám pozvala. Byli velmi překvapeni, že hrajeme petanque i v zimě, v tělocvičně. Našimi soupeři byl rodinný tým č. 12, MELOUNI. Otec, maminka, malý předškolák Kryštůfek a jeho sestřička Kristýnka, která pro opravdu nízký věk, něco přes jeden rok nehrála. Přesto hru se zájmem sledovala. Přestože měla ještě pleny, celou dobu udržela pozornost a byla moc hodná. Kryštůfkovi to zpočátku moc nešlo a tak i přes ujišťování všech, že o nic nejde, se na sebe zlobil, takže ze začátku jsme začali sbírat body my, Bosé nohy. Jenže Kryštůfek se časem rozehrál a my dostali na frak. Nejen od něj, ale i od jeho rodičů, s mamkou na mateřské. Výsledek 1. kola turnaje 13:7, byl v náš neprospěch jasný. Dohráli jsme jako předposlední tým. Než stačil vedoucí turnaje Léto v Provans, pan Petr Binhack vyhlásit druhé kolo začalo pršet. Nebe se zatáhlo a my pochopili, že je s turnajem konec a utíkali se schovat pod nějaké přístřešky. Náš vedoucí řepského týmu, Pepa zavolal o pár hodin dříve, naše odvozové vozidlo, které zanedlouho přijelo. Shodou okolností akorát přestalo pršet, ale hrát se už nedalo. Hřiště bylo promoklé, výstup na Elbrus byl blátivý a většina účastníků se rozjela domů.

I když byl turnaj přerušen deštěm, jsem moc ráda, že jsem do Radotína jela. Zнала jsem dobře Radotín z poloviny sedmdesátých let minulého století a byla jsem zvědavá, jak vypadá dnešní, patřící už k Praze 5. Radotín, MČ Prahy 16, se rozsvítil novými omítkami domů. Nový velký sportovní areál, který vystavěli na místě bývalé čističky odpadních vod, je opravdu nádherný. Vybudovali nové krásné velké koupaliště – biotop, s brouzdalištěm, hřiště na plážový volejbal, nový fotbalový stadion, hřiště pro děti a v neposlední řadě i dvě nová hřiště na petanque. Hrál se na 8 drahách. Okolí areálu je krásné, Berounka, skály, kopce lesy. Je zde vybudováno i rychlé občerstvení, takže o návštěvníky je postaráno i z této stránky. Co je hlavní, byl tam dostatek přístřešků a laviček, nejen na pěkné počasí. Až tam pojedeme příště, vezmeme si sebou plavky a zaplaveme si na koupališti, které s areálem sousedí. Za 40 Kč vstupného se to vyplatí.

Když o tom nyní píši a jsem vzpomínkami zpět na místě mezi těmi skvělými lidmi, říkám si, že možná nebe zasáhlo v pravou chvíli, protože jméno Kohouti, je evidentní spojení s Galským Kohoutem. Velmi dobrou tradicí při turnaji je vyvěšení vlajky Francie, současně s vlajkou českou. Je to symbolické poděkování zemi, kde tak nádhernou hru, pro všechny věkové kategorie objevili. My byli poraženi už v prvním kole. (A to jsem jim to fakt téměř neřekla). Pořadatelé připravili velmi pěkné ceny a poháry pro vítěze. Skutečně se snažili,

jak mohli, slíbili, že se nedohraný, deštěm přerušovaný turnaj zopakují. Jak jsem nyní spočítala, přihlásilo se na turnaj téměř 40 hráčů v třinácti družstvech a to je opravdu dost. Jsem moc ráda, že si přišlo hodně mladých lidí zahrát a jak se jasně ukázalo, o petangue mladí mají zájem. Petangue je hra, kterou hrají všechny věkové kategorie, po celém světě, má svá pevná pravidla a hráče, kteří jsou příjemní, přátelští, prostě bezvadní lidé.

POSEZENÍ PŘED TURNAJEM, ANEB ŘEPSKÝ BABINEC.

1. KSRĚ - A
2. KSRĚ - B
3. AMIGOS
4. RADOST
5. PUSINKY
6. OHNIVÉ KOULE
7. KRATOCHVILE
8. POPELKY "23"
9. MIŠKA
10. VLAS
11. OŘECH
12. MELOUNI

13. BOSE NOHA

